

**Oponentský posudek diplomové práce Julie Lien Vrbkové *Způsoby transcendence*
básnického bytí. Pokus o hermeneutickou interpretaci (Mácha, Březina, Zahradníček)**

Výchozím problémem diplomové práce kol. Vrbkové je náročné téma zkoumání forem existence v prostoru slovesného uměleckého díla. Náročnost tématu je daná zejména nutným podložením tohoto zkoumání svébytně vstřebanou filozofickou literaturou, zaměřující se na promýšlení nuancí vztahu filozofického tázání a literárního zpředměťování. Dalším problémem, který práci v dobrém slova smyslu komplikuje, je rovněž volba autorů – K. H. Máchy, Otokara Březiny a Jana Zahradníčka – jedněch z pilířů moderní české poezie, na jejichž díle se diplomatka rozhodla tyto otázky rozvíjet. Řeklo by se tedy na první pohled – mnoho stěžejních problémů, jejichž komplexnost snad ani diplomová, rozsahem nevelká práce nemůže unést...

Po prostudování diplomantčiny práce je však třeba konstatovat, že se autorka s tímto problémem vyrovnala se ctí. Předně – je tu zcela evidentní inspirativní vklad a důkladné vstřebání odborného působení vedoucího její práce. Témata, která Josef Vojvodík při své odborné činnosti rozvíjí, představují pro diplomantku bezpečné zázemí a východisko pro její výpravy do lákavých, přesto však nebezpečných končin, které zvláště pro začínajícího autora mohou hrozit a také často hrozí katastrofou. U kol. Vrbkové však překvapuje obezřetný, přitom ale nikoli bázlivý postup. Ať už se zorientovává v názorech Heideggerových, Gadamerových či v souvislostech s konkrétními interpretačními postupy pak v myšlenkovém světě Guardiniho či Kierkegaardově, nečiní tak s urputností či nedočkavostí, jako spíše s pokorným nasloucháním filozofově řeči a postupným usouvztažňováním promýšlených názorů a stanovisek.

Totéž platí rovněž pro interpretační postupy v souvislosti s dílem Máchovým, Březinovým a Zahradníčkovým. Nejde tu o svérázné interpretační přivlastnění si díla těchto básníků, jako spíše o postupné přibližování se k dílu těchto autorů prostřednictvím permanentní konfrontace svých postupů s názory autorů, kteří již své interpretační setkání s díly vybraných básníků podstoupili, a to jak v uplynulých dekadách, tak v naší současnosti.

Je ovšem ale třeba zdůraznit, že v tomto případě naprosto nejde o pasivní přebírání a „přepisování“ těchto stanovisko, jako naopak o živý, tvůrčí dialog s nimi, jehož výsledkem je citlivá, dílu i čtenáři otevřená interpretace, vnášející do odborné diskuse podstatný vklad – osobně si například velice cením těch míst, kde se autorka velice inspirativně zabývá fenoménem melancholie u Jana Zahradníčka, jehož si dosavadní odborná literatura ve značné míře příliš nevěnovala.

Práce kol. Vrbkové představuje obsahově fundovaný, formálně pečlivý výkon, který rád doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci „výborně“.

Doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.